

Prolog

Mama își pune o mână pe umărul meu și îmi face semn către ușa de la ieșirea din spital. Mânele lălâi ale hanoracului supradimensionat pe care îl poartă atârnă și îi acoperă jumătate din palme.

Iustin ne-o ia înainte și ne deschide ușa. Picioarele îmi încetinesc cu o reticență neplanificată. Chiar dacă e căsătorit cu mama de trei ani, tot nu m-am obișnuit cu genul ăsta de gesturi. Mi se par nefirești în raport cu ce eram obișnuită, dar ăsta e comportamentul care îl definește și care ne-a ajutat să ne apropiem destul de repede. Însă, în ciuda faptului că m-am atașat de el, nu pot să-i spun tată – poate pentru că a venit și el la pachet cu propriii copii, care și-au însușit deja apelativul, sau poate pentru că titulatura în sine trezește în mintea mea amintirea unei persoane pe care nu o pot asocia cu el.

Câteva șuvițe nisipii din părul mamei se rotesc, prinse în vârtejul haotic al vântului care-și croiește drum înăuntru. Afară, temperatura scăzută îmi zgârie pielea. Brațele mi se încolăcesc la piept, iar ochii îmi fug către expirațiile

transformate în aburi albi.

“Hai, Iulia, ia-ți geaca pe tine,” îmi spune mama care până acum a acceptat protestele mele de copil de unsprezece ani, probabil în anticiparea faptului că o să ajung singură la vorbele ei.

Îi iau geaca din brațe, mi-o pun repede pe mine și alerg pe scări până la Iustin, care a luat-o înainte, cu tot cu scoica în care doarme Luiza. Îmi ridic privirea, dar e aproape imposibil să disting ceva în depărtare, prin ceața densă care a inundat fiecare colț al orașului.

“Iulia, ai grijă să nu aluneci! E gheață pe jos!”

Mama îmi atrage atenția și încetinesc un pic ritmul, dar nu mă întorc către ea.

Cobor cele câteva trepte pe care le mai am și îl prind de mână pe Iustin care mă așteaptă la baza scărilor. Ni se alătură și mama și ne continuăm drumul către mașina parcată pe o străduță laterală.

Felinare risipite pe lungimea trotuarului sunt deja aprinse, chiar dacă încă nu s-a întunecat complet afară. Orașul e anormal de liniștit. Nu aud nimic în afară de hârjăitul chinuit al roților de tramvai, care încearcă să resusciteze pulsul cadaveric al traficului din București.

Iustin fixează scoica în scaunul mașinii, în spatele scaunului de șofer. Mama mă așteaptă cu portiera deschisă, pe partea cealaltă. Intru și mă lipesc de scoica Luizei. E atât de mică.

Știu că nou-născuții sunt mici, însă nu mi-am imaginat că o să fie ca o păpușică. Toată foiala noastră a reușit să o deranjeze. Îmi trec un deget peste obraji ei rotunzi. Lizi își deschide ușor gurița și dă din piciorușe.

Iustin intră în mașină, urmat de mama. Aud clinchetul centurilor de siguranță, însoțit de îndemnul amândurora de a mi-o pune și eu pe a mea. Nu apuc să fac ce mi-a cerut când simt mișcarea lină a roților care înaintează.

“De-abia aștept să ajungem acasă,” chicotesc cu ochii lipiți de Lizi, a cărei piele ca de lapte contrastează cu nuanța închisă a gecii vișinii în care a înfodolit-o mama. “E atât de frumoasă! Uite, mami, ce năsuc mic are!”

Mama își întoarce privirea către bancheta din spate, iar colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet forțat. Capul i se sprijină molcom de tetieră și oftează prelung. Își întinde mâna către Iustin și începe să se joace cu cârlionții din părul lui. După puțin timp, ne întreabă:

“Și, ce piesă vreți să ascultă—”

O bubuitură puternică îi întrerupe șirul literelor. Ușa de pe partea Luizei se deformează, acompaniată de sunetul discontinuu al metalului ce se îndoaie și împinge scoica ei către mine. Captez pe fundal un plânset. Un țipăt. Mai multe. Minte pare să sfideze noțiunea timpului. Imaginea încetinește. Totul, de fapt, încetinește. Sunt prinsă într-o înșiruire de mișcări milimetrice. Aerul rămâne blocat în plămâni, iar

geamul se preschimbă într-o ploaie de cristale. Apuc să le văd, așa suspendate în aerul vâscos, cu un luciu mat imprimat de ceață. Apoi pică peste noi și împânzesc spațiul liber. Viteza de derulare a evenimentelor își reia cursul. Plânsetul se oprește. Mașina începe să se rotească. Trupul îmi e smuls în toate direcțiile, până devine moale, ca al unei marionete de cârpă. În jurul meu gravitează inele de lumină albă, care se învârt odată cu noi. O ultimă lovitură mă împinge cu capul de spătarul scaunului mamei și caruselul nebuniei se oprește.

Un vâjâit metalic îmi zgârie urechile. Capul mi se învâрте anemic, cu mișcări aleatorii, încete, iar ochii captează doar fragmente de imagini blurate. Plămânii nu reușesc să mai filtreze aerul înecăcios care continuă să-mi sece gâtul, iar în lipsa lui, panica îmi încețoșează mintea.

Bâjbâi cu mâna dreaptă și nimeresc mânerul portierei. Îl apăs și împing cu tot corpul în ușa care se deschide și mă lasă să cad pe asfaltul rece. Îmi duc o mână la piept de parcă aş putea să-mi domolesc bătăile haotice ale inimii. Inspir și expir în reprize inegale. Mă sprijin cu mâna de mâner și mă ridic în picioare.

Trupul îmi tremură de parcă ar fi încapsulat dezastrul din exterior și acum îl redă pe repeat în interior. Câteva picături rubinii de sânge îmi lucesc pe brațe și picioare, iar imaginea pielii sfâșiate îmi prinde stomacul în noduri. Îmi împleticesc picioarele către ușa mamei care stă cu capul sprijinit de airbag.

Capota mașinii e ridicată și îndoită de stâlpul în care ne-am oprit.

Trag de mânerul ușii cu mai multă forță decât mă credeam capabilă și mă aplec către ea. Îi prind umerii și o zguduî, o strig, dar fără vreun rezultat. Câteva lacrimi mi se adună în colțul ochilor. Aș vrea să strig după ajutor, dar nu reușesc să formez niciun cuvânt. Îmi pun o mână pe pieptul ei. Respiră.

În stânga ei, umărul lui Iustin e ridicat de parcă ar fi prins de un balon cu heliu, gata să se desprindă. Curba ușii deformate de impactul inițial pare că a ajuns și la șofer, dar pieptul i se mișcă. Mă întind după telefonul lui Iustin, care a căzut din suportul prins de parbriz undeva între scaune. Îl iau și ies afară.

Genunchii îmi cedează și pic lângă mașină. Glisez ecranul telefonului. Lumina prea puternică îmi înfige mici ace în ochi și degetele îmi tremură pe ecran. Respirația inegală pare să plimbe cu ea și restul stabilității pe care ar trebui să o am. Formez numărul de urgență, iar vocea unei domnișoare se aude neclar de la capătul celălalt al firului. Nu știu să-i dau date exacte, n-am nici cea mai mică idee unde suntem. Aș putea să mă uit în jur după semne de circulație, poate vreo plăcuță care să indice strada pe care ne aflăm. Asta dacă aș reuși să mă ridic. Îi spun printre sughituri numele spitalului. E tot ce știu. Nu mergeam de prea mult timp, nu poate fi departe.

Închid și las telefonul să cadă pe asfalt. Mintea îmi fuge către Luiza. Mă întorc la bancheta din spate și mătur

bucățile de sticlă cu mâneca gecii. Mă întind către ea. Scaunul stă sprijinit de metalul diform al ușii. Un șir de crăpături se întinde pe suprafața de plastic a scoicii, pe partea care a suportat direct impactul. Capul Luizei stă într-o parte, peste o bucată de plastic rupt. E mult prea întuneric să o văd bine, dar am impresia că ceva negricios se scurge pe scaun, printre crăpături. Bătăile inimii îmi încetinesc. Clipesc de câteva ori, de parcă așa aș putea schimba imaginea din fața mea. Încerc să scot scoica cu totul, dar o bucată din metalul îndoit al ușii s-a prins în marginea ei și mă oprește. Îmi strecor mâinile printre bucățile de geam, îi desfac centura și o scot încet de acolo. O mână i-o pun sub cap, iar ceva călâi și cleios mi se scurge printre degete. Ies cu ea în brațe și mă așez pe jos, în dreptul mașinii.

Stă nemișcată în brațele mele. Cu degetele tremurânde schimb palma cu care îi susțin capul. Un lichid apos mi se scurge până spre încheietură. Îi deschid fermoarul gecii și îmi pun o palmă pe pieptul ei să văd dacă mai respiră. Cu greu percep ceva. Aș vrea să o ajut, dar nu știu cum.

“Te rog, stai cu mine, te rog,” mă trezesc că murmur ca pentru mine.

Mintea nu mai procesează nicio imagine. Totul pare filtrat printr-un abur dens. Aș vrea s-o strâng la piept, dar mi-e teamă că o voi răni mai rău. Respirația ei e din ce în ce mai slabă.

“Te rog,” – spun către năicăieri, iar cuvintele parcă mi se pierd în neant – “aș face orice,” mai adaug, privindu-i chipul

fără reacție.

Mă doare pieptul de la atâtea sughituri și nu reușesc s-o mai văd prea bine printre lacrimile care mi-au umplut ochii. Clipesc și le las să-mi topească frigul din obraji.

Un fum întunecat pare să se formeze în jurul Luizei și să capete forma unor mâini. Una dintre ele are un fel de brățară în jurul încheieturii, un ceas poate, nu sunt sigură. Degete lungi se încolăcesc în jurul ei. Îmi ridic privirea, de parcă m-aș aștepta să văd o siluetă întreagă, dar tot ce mai disting sunt mici scântei care plutesc fără vreo direcție anume. Am senzația că greutatea lui Lizi îmi e luată din brațe și apoi pusă la loc. Clipesc, iar când pleoapele mi se redeschid silueta diformă e deja smulsă în fâșii de celelalte umbre ale serii, disipată în ceața mată care persistă în jur. Un fior îmi străbate șira spinării. Am vedenii, îmi spun, și totuși respirația Luizei devine mai puternică. Mă sprijin cu spatele de o roată a mașinii. Nu înțeleg, dar până să am ocazia să analizez ce s-a întâmplat, o moleșeală îmi cuprinde tot corpul.